

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

2. travnja 2020.[\(*\)](#)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Hitni prethodni postupak – Sporazum o EGP-u – Nediskriminacija – Članak 36. – Slobodno pružanje usluga – Područje primjene – Sporazum između Europske unije, Republike Islanda i Kraljevine Norveške o pridruživanju tih dviju država provedbi, primjeni i razvoju schengenske pravne stečevine – Sporazum o postupku predaje između država članica Europske unije i Islanda i Norveške – Izručenje islandskog državljanina trećoj državi – Zaštita državljanina države članice od izručenja – Nepostojanje istovjetne zaštite državljanina druge države – Islandski državljanin kojem je prije stjecanja islandskog državljanstva na temelju nacionalnog prava odobren azil – Ograničenje slobodnog kretanja – Opravdanje koje se temelji na sprečavanju nekažnjavanja – Proporcionalnost – Provjera jamstava propisanih člankom 19. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima”

U predmetu C-897/19 PPU,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Vrhovni sud Republike Hrvatske, odlukom od 28. studenoga 2019., koju je Sud zaprimio 5. prosinca 2019., u kaznenom postupku protiv

I. N.-a,

uz sudjelovanje:

Ruske Federacije,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, R. Silva de Lapuerta, potpredsjednica, A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras (izvjestitelj), M. Safjan, S. Rodin i I. Jarukaitis, predsjednici vijeća, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, D. Šváby, K. Jürimäe i N. Piçarra, suci,

nezavisni odvjetnik: E. Tanchev,

tajnik: M. Longar, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 31. siječnja 2020.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za I. N.-a, Đ. Perković i S. Večerina, odvjetnici,
- za Rusku Federaciju, S. Ljubičić, u svojstvu agenta,
- za hrvatsku vladu, G. Vidović Mesarek, u svojstvu agenta,
- Za Irsku, G. Hodge, u svojstvu agenta, uz asistenciju M. Gray, QC,
- za grčku vladu, S. Charitaki i A. Magrippi, u svojstvu agenata,
- za islandsku vladu, J. B. Bjarnadóttir i H. S. Ingimundardóttir, u svojstvu agenata, uz asistenciju T. Fuchsa, *Rechtsanwalt*,
- za norvešku vladu, P. Wennerås i K. Isaksen, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, S. Grünheid, M. Wilderspin i M. Mataija, u svojstvu agenata,
- za Nadzorno tijelo EFTA-e, C. Zatschler, C. Howdle i I. Ó. Vilhjálmsdóttir, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 27. veljače 2020.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 18. UFEU-a i Sporazuma između Europske unije i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o postupku predaje između država članica Europske unije i Islanda i Norveške (SL 2006., L 292, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 41.), koji je u ime Unije odobren člankom 1. Odluke Vijeća 2014/835/EU od 27. studenoga 2014. o sklapanju Sporazuma između Europske unije i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o postupku predaje između država članica Europske unije i Islanda i Norveške (SL 2014., L 343, str. 1.), a koji je stupio na snagu 1. studenoga 2019. (u daljnjem tekstu: Sporazum o postupku predaje).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru postupka povodom zahtjeva za izručenje I. N.-a, ruskog i islandskog državljanina, koji su ruska tijela uputila hrvatskim tijelima u vezi s više kaznenih djela primanja mita.

Pravni okvir

Pravo Unije

Sporazum o EGP-u

- 3 U drugoj uvodnoj izjavi Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. (SL 1994., L 1, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 106., str. 4., u daljnjem tekstu: Sporazum o EGP-u) stranke tog sporazuma ponovno su potvrdile „visoku važnost pridodanu povlaštenom odnosu između [Europske unije], njezinih država članica i država [Europskog udruženja slobodne trgovine (EFTA)], koji se temelji na blizini, dugotrajnim zajedničkim vrijednostima i europskom identitetu”.
- 4 U skladu s odredbama članka 1. stavka 1. Sporazuma o EGP-u, njegov je cilj promicanje stalnog i uravnoteženog jačanja trgovačkih i gospodarskih odnosa između ugovornih stranaka s jednakim uvjetima tržišnog natjecanja te poštovanje istih pravila radi stvaranja ujednačenog Europskog gospodarskog prostora (EGP).
- 5 Člankom 3. Sporazuma o EGP-u propisuje se:
- „Ugovorne stranke poduzimaju sve prikladne opće ili pojedinačne mjere kako bi osigurale ispunjenje obveza koje proizlaze iz ovog Sporazuma.
- One se suzdržavaju od svake mjere koja bi mogla ugroziti postizanje ciljeva ovog Sporazuma.
- Pored toga, one olakšavaju suradnju u okviru ovog Sporazuma.”
- 6 Člankom 4. Sporazuma o EGP-u određuje se:
- „U području primjene ovog Sporazuma i ne dovodeći u pitanje nijednu posebnu odredbu koju on sadrži, zabranjena je svaka diskriminacija na temelju državljanstva.”
- 7 U skladu s člankom 6. Sporazuma o EGP-u:
- „Ne dovodeći u pitanje budući razvoj sudske prakse, odredbe ovog Sporazuma, u mjeri u kojoj su po sadržaju istovjetne odgovarajućim pravilima [UFEU-a], Ugovora o osnivanju Europske zajednice za ugljen i čelik te aktima koji su usvojeni primjenom tih dvaju Ugovora, u njihovoj se provedbi i primjeni tumače u skladu s mjerodavnim presudama Suda Europskih zajednica donesenima prije datuma potpisivanja ovog Sporazuma.”
- 8 Člankom 36. Sporazuma o EGP-u određuje se:
- „1. U okviru odredaba ovog Sporazuma, nema ograničenja slobode pružanja usluga na području ugovornih stranaka u odnosu na državljane

država članica [Unije] i država EFTA-e koji imaju poslovni nastan u državi članici [Unije] ili državi EFTA-e koja nije država osobe kojoj su usluge namijenjene.

[...]”

Sporazum od 18. svibnja 1999.

- 9 Člankom 2. Sporazuma između Vijeća Europske unije i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o pridruživanju tih država provedbi, primjeni i razvoju schengenske pravne stečevine od 18. svibnja 1999. (SL 1999., L 176, str. 36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 37., str. 148., u daljnjem tekstu: Sporazum od 18. svibnja 1999.) određuje se:

„1. [Republika Island i Kraljevina Norveška] provode i primjenjuju odredbe schengenske pravne stečevine iz Priloga A ovom Sporazumu, kako se iste primjenjuju na države članice Europske unije [...], koje usko surađuju na temelju Schengenskog protokola.

2. [Republika Island i Kraljevina Norveška] provode i primjenjuju odredbe akata Europske unije iz Priloga B ovom Sporazumu u mjeri u kojoj su iste zamijenile odgovarajuće odredbe Konvencije potpisane u Schengenu 19. lipnja 1990. o provedbi Sporazuma o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama ili u mjeri u kojoj su te odredbe donesene na temelju iste Konvencije.

3. [Republika Island i Kraljevina Norveška] također, ne dovodeći u pitanje članak 8., prihvaćaju, provode i primjenjuju akte i mjere Europske unije o izmjeni ili daljnjem razvoju odredaba iz priloga A i B, na koje su primijenjeni postupci utvrđeni ovim Sporazumom.”

- 10 Članak 7. Sporazuma od 18. svibnja 1999. glasi:

„Stranke Sporazuma suglasne su da je potrebno utvrditi odgovarajuće rješenje za kriterije i mehanizme određivanja države nadležne za obradu zahtjeva za azilom podnesenog u bilo kojoj državi članici ili u Islandu ili Norveškoj. [...]”

Sporazum o postupku predaje

- 11 Preambula Sporazuma o postupku predaje glasi:

„Europska unija,

s jedne strane, i

Republika Island

i

Kraljevina Norveška,

s druge strane,

dalje u tekstu ,ugovorne stranke’,

u želji za poboljšanjem suradnje pravosudnih tijela u kaznenim stvarima između država članica Europske unije i Islanda i Norveške, ne dovodeći u pitanje pravila kojima se štiti osobna sloboda,

smatrajući da sadašnji odnosi među ugovornim strankama zahtijevaju usku suradnju u borbi protiv kriminala,

izražavajući uzajamno povjerenje u ustroj i funkcioniranje svojih pravnih sustava te u sposobnost svih ugovornih stranaka da zajamče pravedno suđenje,

[...]”

12 Člankom 1. tog sporazuma određuje se:

„1. Ugovorne stranke obvezuju se da će, u skladu s odredbama ovog Sporazuma, poboljšati postupak predaje u svrhu kaznenog progona ili izvršavanja kazne između država članica Europske unije, s jedne strane, i Kraljevine Norveške i Republike Islanda, s druge strane, uzimajući u obzir, kao minimalne standarde, odredbe Konvencije od 27. rujna 1996. o izručenju između država članica Europske unije.

2. Ugovorne stranke obvezuju se da će, u skladu s odredbama ovog Sporazuma, osigurati da se sustav izručenja između država članica Europske unije, s jedne strane, i Kraljevine Norveške i Republike Islanda, s druge strane, temelji na mehanizmu predaje na temelju uhidbenog naloga u skladu s odredbama ovog Sporazuma.

3. Ovim se Sporazumom ne mijenjaju obveze poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela kako su ugrađeni u Europsku konvenciju [za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisanu u Rimu 4. studenoga 1950.] ili, u slučaju izvršenja od strane pravosudnih tijela države članice, obveze poštovanja načela iz članka 6. [UEU-a].

4. Ništa u ovom Sporazumu ne bi se trebalo tumačiti kao zabrana odbijanja predaje neke osobe za koju je izdan uhidbeni nalog kako je definiran ovim Sporazumom kada postoje razlozi da se na temelju objektivnih elemenata vjeruje da je navedeni uhidbeni nalog izdan u svrhu kaznenog progona ili kažnjavanja neke osobe na temelju njegova ili njezina spola, rase ili vjerske pripadnosti, etničkog podrijetla, nacionalnosti, jezika, političkih mišljenja ili

seksualne orijentacije, ili da bi položaj te osobe mogao biti ugrožen iz bilo kojeg od tih razloga.”

Hrvatsko pravo

- 13 Članak 9. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010 i 5/2014) glasi kako slijedi:

„[...]”

Državljanin Republike Hrvatske ne može biti prognan iz Republike Hrvatske niti mu se može oduzeti državljanstvo, a ne može biti ni izručen drugoj državi, osim kad se mora izvršiti odluka o izručenju ili predaji donesena u skladu s međunarodnim ugovorom ili pravnom stečevinom Europske unije.”

- 14 Člankom 1. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (Narodne novine br. 178/2004, u daljnjem tekstu: ZOMPO) propisuje se:

„(1) Ovim se Zakonom uređuje međunarodna pravna pomoć u kaznenim stvarima (u daljnjem tekstu: „međunarodna pravna pomoć”), ako međunarodnim ugovorom nije drugačije određeno.

[...]”

- 15 U skladu s člankom 12. ZOMPO-a:

„(1) Domaće nadležno tijelo može odbiti zamolbu za međunarodnu pravnu pomoć ako:

1. se zamolba odnosi na djelo koje se smatra političkim kaznenim djelom, djelom povezanim s političkim kaznenim djelom,
2. se zamolba odnosi na fiskalno kažnjivo djelo,
3. bi udovoljavanje zamolbi dovelo do narušavanja suvereniteta, sigurnosti, pravnog poretka ili drugih bitnih interesa Republike Hrvatske,
4. se može opravdano pretpostaviti da bi osoba čije se izručenje traži u slučaju izručenja bila kazneno progonjena ili kažnjena zbog svoje rase, vjeroispovijesti, državljanstva, pripadnosti određenoj društvenoj skupini ili zbog svojih političkih uvjerenja, odnosno da bi njezin položaj bio otežan zbog jednog od tih razloga,
5. se radi o beznačajnom kaznenom djelu.

[...]”

- 16 Članak 55. ZOMPO-a određuje:

„(1) Ako nadležni sud utvrdi da nije udovoljeno zakonskim pretpostavkama za izručenje, donijet će rješenje da se zamolba za izručenje odbija i dostaviti ga bez odlaganja Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, koji će nakon saslušanja nadležnoga državnog odvjetnika rješenje potvrditi, ukinuti ili preinačiti.

(2) Pravomoćno rješenje kojim se izručenje odbija dostavlja se Ministarstvu pravosuđa koje će o tome izvijestiti državu moliteljicu.”

17 U skladu s člankom 56. ZOMPO-a:

„(1) Kad vijeće nadležnog suda utvrdi da je udovoljeno zakonskim pretpostavkama za izručenje, o tome donosi rješenje.

(2) Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba u roku od 3 dana. O žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 Ured Interpola u Moskvi (Rusija) raspisao je 20. svibnja 2015. međunarodnu potragu za I. N.-om, koji je u tom trenutku bio samo ruski državljanin, radi njegova uhićenja jer je protiv njega pokrenut kazneni progon zbog primanja mita.

19 I. N. je 30. lipnja 2019. kao putnik u autobusu s putnom ispravom Islanda za izbjeglice pristupio graničnoj kontroli između Slovenije i Hrvatske, s namjerom ulaska na državno područje potonje države. Uhićen je na temelju međunarodne potrage navedene u prethodnoj točki. Njegovim uhićenjem počeo je postupak odlučivanja o njegovu eventualnom izručenju Rusiji, koji se provodi prema odredbama ZOMPO-a.

20 I. N. je 1. srpnja 2019. ispitan kod suca istrage Županijskog suda u Zagrebu (Hrvatska). Izjavio je da se protivi svojem izručenju Rusiji te je usto naveo da ima rusko i islandsko državljanstvo. U noti veleposlanstva Islanda koju je Županijskom sudu u Zagrebu dostavilo Ministarstvo vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske potvrđeno je da je I. N. od 19. lipnja 2019. islandski državljanin i da ima stalno boravište u Islandu. U toj je noti navedeno i da je želja islandske vlade da se I. N.-u osigura siguran prolaz u Island što je prije moguće.

21 Županijski sud u Zagrebu 6. kolovoza 2019. zaprimio je zahtjev Glavnog tužiteljstva Ruske Federacije za izručenje I. N.-a toj trećoj državi, u skladu s odredbama Europske konvencije o izručenju, koja je potpisana u Parizu 13. prosinca 1957. (u daljnjem tekstu: Europska konvencija o izručenju), radi kaznenog progona koji je u odnosu na njega pokrenut u vezi s više kaznenih

djela primanja mita. U tom je zahtjevu navedeno da Glavno tužiteljstvo Ruske Federacije jamči da zahtjev za izručenje nema za cilj progon I. N-a zbog političkih motiva, zbog rasne pripadnosti, vjeroispovijedi, narodnosti ili političkih stajališta, da će mu biti stavljene na raspolaganje sve mogućnosti za obranu, uključujući i pomoć odvjetnika, te da on neće biti podvrgnut mučenju, okrutnom, nečovječnom postupanju ili kažnjavanju koje ponižava ljudsko dostojanstvo.

- 22 Rješenjem od 5. rujna 2019. Županijski sud u Zagrebu utvrdio je da je udovoljeno zakonskim pretpostavkama propisanim ZOMPO-om za I. N.-ovo izručenje radi navedenog kaznenog progona.
- 23 I. N. je 30. rujna 2019. podnio žalbu protiv tog rješenja sudu koji je uputio zahtjev. Istaknuo je da postoji konkretna, ozbiljna i realno predvidiva opasnost da će u slučaju izručenja Ruskoj Federaciji biti podvrgnut mučenju te nečovječnom i ponižavajućem postupanju. Istaknuo je, među ostalim, da mu je u Islandu priznat status izbjeglice upravo zbog konkretnog progona koji se protiv njega vodi u Rusiji te da je Županijski sud u Zagrebu rješenjem od 5. rujna 2019. zapravo ukinuo međunarodnu zaštitu koja mu je odobrena u Islandu. Istaknuo je i da je državljanin Islanda te je Županijskom sudu u Zagrebu prigovorio da je postupio protivno presudi od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 24 Sud koji je uputio zahtjev navodi da će, u skladu sa svojom ustaljenom sudskom praksom, ispitati postoji li stvarna opasnost da će I. N. u slučaju izručenja biti podvrgnut mučenju, nečovječnom postupanju ili kažnjavanju. Međutim, prije takvog ispitivanja, ovisno o okolnostima, on želi saznati treba li o zahtjevu za izručenje obavijestiti Republiku Island, čiji je I. N. državljanin, kako bi ta država eventualno zatražila predaju svojeg državljanina radi vođenja postupka s ciljem izbjegavanja opasnosti od nekažnjavanja.
- 25 U tom pogledu, s jedne strane, sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da Republika Hrvatska ne izručuje svoje državljane Rusiji i da s tom državom nema sklopljen bilateralni sporazum koji sadržava obvezu u tom smislu.
- 26 S druge strane, nakon što je podsjetio na zaključke iz presude od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), sud koji je uputio zahtjev ističe da I. N., za razliku od osobe na koju se odnosi ta presuda, nije građanin Unije, ali je državljanin Republike Islanda, s kojom je Unija posebno povezana.
- 27 U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev podsjeća, s jedne strane, na to da se, u skladu s člankom 2. Protokola br. 19 o schengenskoj pravnoj stečevini uključenoj u okvir Europske unije (SL 2010., C 83, str. 290.), priloženog Ugovoru iz Lisabona, schengenska pravna stečevina primjenjuje na države članice Europske unije navedene u članku 1. tog protokola i, s druge strane, da

je Vijeće na temelju njegova članka 6. s Republikom Islandom i Kraljevinom Norveškom sklopilo sporazum od 18. svibnja 1999. na temelju kojeg te dvije države nečlanice provode odredbe te stečevine. Međutim, I. N. se koristio svojim pravom na slobodno kretanje u državama članicama schengenskog područja te je uhićen prilikom ulaska na državno područje Republike Hrvatske iz druge države članice, u predmetnom slučaju Republike Slovenije.

28 Usto, budući da je Sporazum o postupku predaje stupio na snagu 1. studenoga 2019., on je također relevantan za glavni predmet.

29 S obzirom na sve te elemente, sud koji je uputio zahtjev dvoji o tome treba li članak 18. UFEU-a tumačiti na način da je država članica poput Republike Hrvatske, koja odlučuje o zahtjevu za izručenje trećoj državi državljanina države koja nije članica Unije, ali je članica Schengenskog područja, obvezna, prije donošenja bilo kakve odluke o tom izručenju, o zahtjevu za izručenje izvijestiti potonju državu i, ako navedena država zatraži predaju svojeg državljanina radi vođenja postupka zbog kojeg se zahtijeva izručenje, predati joj navedenog državljanina, u skladu sa Sporazumom o postupku predaje.

30 U tim je okolnostima Vrhovni sud odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 18. UFEU-a tumačiti na način da je država članica Europske unije koja odlučuje o izručenju trećoj državi državljanina države koja nije članica [...] [U]nije, ali je članica Schengenskog područja, obvezna o zahtjevu za izručenjem izvijestiti državu članicu Schengenskog područja čija je ta osoba državljanin?

2. Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan, a članica Schengenskog područja je zatražila predaju te osobe radi vođenja postupka zbog kojeg se zahtijeva izručenje, treba li joj predati tu osobu sukladno Sporazumu između Europske unije i Republike Islanda i Kraljevine Norveške o postupku predaje između država članica Europske unije i Islanda i Norveške?”

Hitni postupak

31 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je provedbu hitnog prethodnog postupka, predviđenog člankom 107. Poslovnika Suda.

32 U prilog tom zahtjevu osobito je naveo da se I. N. nalazi u pritvoru radi izručenja, tako da mu je u ovom trenutku oduzeta sloboda.

33 Kao prvo valja navesti da se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi, među ostalim, na tumačenje Sporazuma o postupku predaje. Odluka kojom je taj

sporazum odobren u ime Unije donesena je na temelju članka 82. stavka 1. točke (d) UFEU-a, u vezi s člankom 218. stavkom 6. točkom (a) UFEU-a. Dakle, taj sporazum ulazi u područje glave V. trećeg dijela UFEU-a, koja se odnosi na područje slobode, sigurnosti i pravde. Stoga se o predmetnom zahtjevu za prethodnu odluku može odlučivati u hitnom prethodnom postupku.

- 34 Kao drugo, u skladu sa sudskom praksom Suda, treba uzeti u obzir okolnost da je osobi na koju se odnosi glavni predmet u ovom trenutku oduzeta sloboda te da njezino zadržavanje u pritvoru ovisi o rješavanju glavnog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 27. svibnja 2019., OG i PI (Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, t. 38. i navedenu sudsku praksu). Naime, prema objašnjenjima suda koji je uputio zahtjev, pritvor radi izručenja I. N.-u je određen u okviru postupka izručenja koji je pokrenut u odnosu na njega.
- 35 U tim okolnostima, četvrto vijeće Suda 16. prosinca 2019., na prijedlog suca izvjestitelja i nakon što je saslušalo nezavisnog odvjetnika, odlučilo je prihvatiti zahtjev suda koji je uputio zahtjev da se o predmetnom zahtjevu za prethodnu odluku odlučuje u hitnom prethodnom postupku.
- 36 Usto je odlučeno da se ovaj predmet uputi Sudu radi dodjele velikom vijeću.

O prethodnim pitanjima

- 37 Uvodno valja podsjetiti na to da je u točki 50. svoje presude od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630) Sud presudio da članke 18. i 21. UFEU-a treba tumačiti na način da, kada je državi članici u koju je došao građanin Unije – državljanin druge države članice – upućen zahtjev za izručenje treće države s kojom je prva država članica zaključila sporazum o izručenju, ista je dužna izvijestiti državu članicu čiji je navedeni građanin državljanin te, ovisno o okolnostima, na zahtjev potonje predati joj tog građanina u skladu s odredbama Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169., u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2002/584), pod uvjetom da je ta država, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, nadležna za kazneni progon te osobe za djelo počinjeno izvan svojeg državnog područja.
- 38 U tom pogledu Sud je u točki 54. presude od 10. travnja 2018., Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222) pojasnio da se, radi zaštite cilja izbjegavanja

opasnosti od nekažnjavanja osobe o kojoj je riječ za djela koja joj se u zahtjevu za izručenje stavljaju na teret, europski uhidbeni nalog koji eventualno izda država članica različita od one kojoj je podnesen zahtjev mora odnositi barem na ista djela.

- 39 Sud koji je uputio zahtjev pita se treba li u postupku u kojem odlučuje slijediti tumačenje koje je Sud primijenio u svojoj presudi od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630) ne samo u pogledu građana Unije nego i islandskih državljana.
- 40 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se, time što se zabranjuje „svaka diskriminacija na temelju državljanstva”, člankom 18. UFEU-a zahtijeva jednako postupanje prema osobama koje su u situaciji koja potpada pod područje primjene Ugovorâ (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 29. i navedenu sudsku praksu). Međutim, kao što je to Sud već pojasnio, ta se odredba ne primjenjuje u slučaju eventualnog različitog postupanja prema državljanima država članica i državljanima trećih država (vidjeti u tom smislu presudu od 4. lipnja 2009., Vatsouras i Koupatantze, C-22/08 i C-23/08, EU:C:2009:344, t. 52. i mišljenje 1/17 (Sporazum CETA EU-Kanada) od 30. travnja 2019., EU:C:2019:341, t. 169.).
- 41 Kad je riječ o članku 21. UFEU-a, valja podsjetiti na to da se u njegovu stavku 1. propisuje pravo svakog građanina Unije slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica te se on, kao što to proizlazi iz članka 20. stavka 1. UFEU-a, primjenjuje na svaku osobu koja ima državljanstvo neke države članice, tako da se ni on ne primjenjuje na državljanina treće države.
- 42 Usto, Okvirna odluka 2002/584, koja je također pridonijela zaključku Suda navedenom u točki 37. ove presude, primjenjuje se samo na države članice, a ne na treće države.
- 43 Međutim, treba podsjetiti na to da je, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, u okviru postupka suradnje između nacionalnih sudova i Suda, uspostavljene u članku 267. UFEU-a, na Sudu da nacionalnom sudu pruži koristan odgovor koji će mu omogućiti da riješi spor koji se pred njim vodi. U tom smislu, Sud će, prema potrebi, preoblikovati pitanja koja su mu postavljena. Naime, zadaća je Suda tumačiti sve odredbe prava Unije koje su nacionalnim sudovima potrebne radi rješavanja predmeta o kojima odlučuju, čak i ako ti sudovi u svojim pitanjima Sudu nisu izričito naveli te odredbe (presuda od 8. svibnja 2019., PI, C-230/18, EU:C:2019:383, t. 42. i navedena sudska praksa).

- 44 U predmetnom slučaju između Republike Islanda i Unije postoji povlašten odnos, koji prekoračuje okvir gospodarske i trgovinske suradnje. Naime, Republika Island provodi i primjenjuje schengensku pravnu stečevinu, kao što je to naveo sud koji je uputio zahtjev, ali ona je također stranka Sporazuma o EGP-u, sudjeluje u zajedničkom europskom sustavu azila te je s Unijom sklopila Sporazum o postupku predaje. Stoga, kako bi se sudu koji je uputio zahtjev pružio koristan odgovor, uz odredbe prava Unije koje je on naveo, valja uzeti u obzir i Sporazum o EGP-u, kojeg su stranke, među ostalim, i Unija i Republika Island.
- 45 Tako valja smatrati da sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjima u biti pita treba li pravo Unije, osobito Sporazum o EGP-u, u vezi s presudom od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, t. 50.), tumačiti na način da je, kada je državi članici u koju je došao državljanin države EFTA-e – koja je stranka Sporazuma o EGP-u i s kojom je Unija sklopila Sporazum o postupku predaje – upućen zahtjev za izručenje treće države na temelju Europske konvencije o izručenju, ona obvezna izvijestiti navedenu državu EFTA-e o tom zahtjevu i, ovisno o okolnostima, na njezin zahtjev predati joj tog državljanina u skladu s odredbama Sporazuma o postupku predaje, pod uvjetom da je ta država, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, nadležna za kazneni progon tog državljanina za djelo počinjeno izvan svojeg državnog područja.
- 46 Osim toga, iz elemenata spisa podnesenog Sudu proizlazi da je I. N.-u prije nego što je stekao islandsko državljanstvo – premda to sud koji je uputio zahtjev treba provjeriti – odobren azil na temelju islandskog prava upravo zbog kaznenog progona koji se protiv njega vodi u Rusiji i u pogledu kojeg Ruska Federacija od hrvatskih tijela zahtijeva njegovo izručenje. U predmetu u kojem je donesena presuda od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630) nije bilo takve okolnosti.
- 47 U tom kontekstu i ovisno o ispitivanju primjenjivosti prava Unije u glavnom postupku, valja utvrditi da koristan odgovor sudu koji je uputio zahtjev također pretpostavlja pojašnjenje dosega zaštite koju pruža članak 19. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), u skladu s kojim nitko ne smije biti udaljen, protjeran ili izručen u državu u kojoj postoji ozbiljna opasnost da bude podvrgnut smrtnoj kazni, mučenju ili drugom nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kazni.

Primjenjivost prava Unije u glavnom postupku

- 48 Valja podsjetiti na to da – u uvjetima nepostojanja međunarodne konvencije u tom području između Unije i dotične treće države, u ovom slučaju Ruske Federacije – pravila u području izručenja ulaze u nadležnost država članica. Međutim, kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda, te iste države članice

dužne su tu nadležnost izvršavati poštujući pravo Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 13. studenoga 2018., Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, t. 45.).

- 49 Budući da je međunarodni sporazum koji je Unija sklopila sastavni dio njezina prava (vidjeti, među ostalim, presudu od 30. travnja 1974., Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, t. 5. i 6. i mišljenje 1/17 (Sporazum CETA EU-Kanada) od 30. travnja 2019., EU:C:2019:341, t. 117.), situacije koje ulaze u područje primjene takvog sporazuma, primjerice Sporazuma o EGP-u, u načelu su situacije uređene pravom Unije (vidjeti mišljenje 1/17 (Sporazum CETA EU-Kanada) od 30. travnja 2019., EU:C:2019:341, t. 171.).
- 50 U tom pogledu, Sporazum o EGP-u potvrđuje, kao što to proizlazi iz njegove druge uvodne izjave, povlašten odnos između Unije, njezinih država članica i država EFTA-e, koji se temelji na blizini, dugotrajnim zajedničkim vrijednostima i europskom identitetu. Upravo s obzirom na taj povlaštenu odnos valja razumjeti jedan od glavnih ciljeva Sporazuma o EGP-u, tj. ostvarenje u najvećoj mogućoj mjeri slobodnog kretanja robe, osoba, usluga i kapitala u cijelom EGP-u, tako da unutarnje tržište uspostavljeno na području Unije bude prošireno na države EFTA-e. Vodeći računa o tome, više odredaba tog sporazuma ima za cilj osigurati njegovo što je moguće usklađenje tumačenje na cijelom području EGP-a. Na Sudu je u tom kontekstu da osigura da se odredbe Sporazuma o EGP-u koje su u bitnome istovjetne onima UFEU-a tumače ujednačeno u državama članicama (presude od 23. rujna 2003., Ospelt i Schlössle Weissenberg, C-452/01, EU:C:2003:493, t. 29.; od 28. listopada 2010., Établissements Rimbaud, C-72/09, EU:C:2010:645, t. 20. i od 19. srpnja 2012., A, C-48/11, EU:C:2012:485, t. 15.).
- 51 U predmetnom slučaju I. N. u svojim pisanim očitovanjima ističe da je ušao na državno područje Republike Hrvatske kako bi ondje proveo ljetni godišnji odmor, što je islandska vlada potvrdila na raspravi.
- 52 Sud je već presudio da sloboda pružanja usluga, u smislu članka 56. UFEU-a, uključuje slobodu primatelja usluga da odu u drugu državu članicu kako bi se ondje koristili nekom uslugom, neometani ograničenjima, te da turiste treba smatrati primateljima usluga na koje se odnosi ta sloboda (presuda od 2. veljače 1989., Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, t. 15. i navedena sudska praksa).
- 53 Jednako se tumačenje nalaže u pogledu slobode pružanja usluga zajamčene u članku 36. Sporazuma o EGP-u (vidjeti po analogiji presude od 23. rujna 2003., Ospelt i Schlössle Weissenberg, C-452/01, EU:C:2003:493, t. 29. i od 28. listopada 2010., Établissements Rimbaud, C-72/09, EU:C:2010:645, t. 20.).

54 Iz prethodno navedenog proizlazi da situacija islandskog državljanina, poput I. N.-a, koji je pristupio granici države članice kako bi ušao na njezino državno područje i ondje se koristio uslugama, potpada pod područje primjene EGP-a i stoga prava Unije (vidjeti po analogiji presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 30. i 31. i navedenu sudsku praksu). U glavnom postupku Republika Hrvatska stoga je dužna izvršiti svoju nadležnost u području izručenja trećoj državi na način koji je u skladu sa Sporazumom o EGP-u, konkretno njegovim člankom 36., koji jamči slobodno pružanje usluga.

Ograničenje slobodnog pružanja usluga i njegovo eventualno opravdanje

55 Time što se zabranjuje „svaka diskriminacija na temelju državljanstva”, člankom 4. Sporazuma o EGP-u zahtijeva se jednako postupanje prema osobama koje se nalaze u situaciji koja je uređena tim sporazumom. Načelo nediskriminacije utvrđeno tom odredbom proizvodi učinke „u području primjene” tog sporazuma, „ne dovodeći u pitanje nijednu posebnu odredbu koju on sadrži”. Potonjim izrazom članak 4. Sporazuma o EGP-u upućuje osobito na druge odredbe istog sporazuma, u kojima je opće načelo koje utvrđuje konkretizirano za posebne situacije. To vrijedi, među ostalim, za odredbe koje se odnose na slobodno pružanje usluga (vidjeti po analogiji presudu od 2. veljače 1989., Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, t. 10. i 14.).

56 Međutim, nacionalnim pravilima o izručenju poput onih u glavnom postupku uspostavlja se razlika u postupanju ovisno o tome je li dotična osoba domaći državljanin ili državljanin države EFTA-e, stranke Sporazuma o EGP-u, time što dovode do toga da se državljanima potonjih država, poput u ovom slučaju I. N.-a, islandskog državljanina, ne pruža zaštita od izručenja koju uživaju domaći državljani (vidjeti po analogiji presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 32.).

57 Takva pravila time mogu osobito utjecati na slobodu zajamčenu člankom 36. Sporazuma o EGP-u. Iz toga slijedi da u situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku nejednako postupanje koje se sastoji od toga da se dopušta izručenje državljanina države EFTA-e, stranke Sporazuma o EGP-u, poput I. N.-a, predstavlja ograničenje te slobode (vidjeti po analogiji presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 32. i 33.).

58 Valja dodati da je situacija te osobe – ne samo zbog okolnosti da ona ima svojstvo državljanina države EFTA-e, stranke Sporazuma o EGP-u, nego i činjenice da ta država provodi i primjenjuje schengensku pravnu stečevinu – objektivno usporediva sa situacijom građanina Unije kojem, u skladu s člankom 3. stavkom 2. UEU-a, Unija pruža područje slobode, sigurnosti i pravde bez unutarnjih granica, na kojem je osigurano slobodno kretanje osoba.

- 59 Ograničenje poput onoga koje je navedeno u točki 57. ove presude može se opravdati samo ako se temelji na objektivnim razlozima i ako je proporcionalno, s obzirom na legitimni cilj koji se nacionalnim pravom želi postići (vidjeti po analogiji presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 34. i navedenu sudsku praksu).
- 60 Kao što je to Sud već presudio, cilj izbjegavanja opasnosti od nekažnjavanja počinitelja kaznenih djela, naveden kao opravdanje u zahtjevu za prethodnu odluku, mora se smatrati legitimnim ciljem. Međutim, mjere ograničavanja slobode koja je zajamčena člankom 36. Sporazuma o EGP-u mogu se opravdati objektivnim razlozima samo ako su prikladne za zaštitu interesa koje imaju za cilj osigurati i samo ako se ti ciljevi ne mogu postići manje ograničavajućim mjerama (vidjeti po analogiji presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 37. i 38. i navedenu sudsku praksu).
- 61 U svojoj presudi od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, t. 39.) Sud je podsjetio na to da je izručenje postupak cilj kojega je borba protiv nekažnjavanja osobe koja se nalazi na nekom državnom području koje nije ono na kojem je navodno počinila kazneno djelo, koji stoga omogućuje da se izbjegne da kaznena djela koja su na području jedne države počinile osobe koje su napustile to područje ostanu nekažnjena. Naime, dok je neizručenje vlastitih državljana u pravilu nadomješteno mogućnošću države članice od koje se izručenje traži da kazneno progoni vlastite državljanke za teška kaznena djela počinjena izvan svojeg državnog područja, ta država članica u pravilu nije nadležna za kazneni progon za takvo kazneno djelo kada ni počinitelj ni žrtva navodnog kaznenog djela nisu državljani navedene države članice.
- 62 Iz toga je Sud u točki 40. presude od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630) zaključio da su nacionalna pravila poput onih o kojima je riječ u predmetu u kojem je donesena ta presuda – koja dopuštaju da se pozitivno odgovori na zahtjev za izručenje, s ciljem kaznenog progona ili suđenja u trećim državama u kojima je kazneno djelo navodno počinjeno – u načelu prikladna za postizanje zadanog cilja borbe protiv nekažnjavanja.
- 63 Međutim, budući da situacija islandskog državljanina koji je pristupio granici države članice kako bi ušao na njezino državno područje i ondje se koristio uslugama potpada pod pravo Unije, kao što je to utvrđeno u točki 54. ove presude, na takav se zahtjev treće države primjenjuju odredbe članka 19. stavka 2. Povelje (presuda od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 52. i 53.).
- 64 Stoga, kada se u takvoj situaciji dotični islandski državljanin poziva na ozbiljnu opasnost od nečovječnog i ponižavajućeg postupanja u slučaju izručenja, država članica od koje se izručenje traži prije eventualnog izručenja

mora provjeriti da se njime ne bi ugrozila prava iz članka 19. stavka 2. Povelje (presuda od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 60.).

- 65 U tu svrhu, država članica se, u skladu s člankom 4. Povelje, koji zabranjuje nečovječno ili ponižavajuće postupanje ili kazne, ne može ograničiti na to da uzme u obzir samo deklaracije treće države koja traži izručenje ili činjenicu da je potonja prihvatila međunarodne ugovore koji u načelu jamče poštovanje temeljnih prava. Nadležno tijelo države članice od koje se traži izručenje, poput suda koji je uputio zahtjev, u svrhu te provjere odluku mora utemeljiti na objektivnim, vjerodostojnim, preciznim i odgovarajuće aktualiziranim elementima, a koji mogu, među ostalim, proizlaziti iz međunarodnih sudskih odluka poput presuda Europskog suda za ljudska prava, sudskih odluka treće države koja traži izručenje kao i odluka, izvješća ili drugih dokumenata koje izrađuju tijela Vijeća Europe ili koje potječu iz sustava Ujedinjenih naroda (presuda od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 55. do 59. i navedena sudska praksa).
- 66 Ponajprije, okolnost da je dotičnoj osobi Republika Island odobrila azil zbog postojanja opasnosti da će u zemlji podrijetla biti podvrgnuta nečovječnom ili ponižavajućem postupanju jest osobito važan element koji nadležno tijelo države članice od koje se traži izručenje mora uzeti u obzir u svrhu provjere iz točke 64. ove presude.
- 67 Takav je element još važniji u svrhu te provjere kada je odobrenje azila utemeljeno upravo na kaznenom progonu koji se protiv dotične osobe vodi u njezinoj zemlji podrijetla i zbog kojeg je ona izdala zahtjev za izručenje u odnosu na tu osobu.
- 68 Stoga, ako ne postoje posebne okolnosti – među kojima su osobito značajna promjena situacije u trećoj državi koja traži izručenje ili pak ozbiljni i vjerodostojni elementi koji dokazuju da je osobi čije se izručenje traži odobren azil uz prikrivanje činjenice da se protiv nje u njezinoj zemlji podrijetla vodi kazneni progon – postojanje odluke islandskih tijela kojom se toj osobi odobrava azil mora dovesti do toga da nadležno tijelo države članice od koje se traži izručenje, poput suda koji je uputio zahtjev, odbije izručenje, na temelju članka 19. stavka 2. Povelje.
- 69 Ako tijela države članice od koje se traži izručenje zakluče da se članku 19. stavku 2. Povelje ne protivi izvršenje tog zahtjeva, tada bi još bilo potrebno ispitati je li predmetno ograničenje proporcionalno s obzirom na cilj borbe protiv nekažnjavanja navodnih počinitelja kaznenih djela, naveden u točki 60. ove presude. U tom pogledu, valja naglasiti da je provedba mehanizama suradnje i uzajamne pomoći koji, na temelju prava Unije, postoje u području kaznenog prava u svakom slučaju mjera koja manje ograničava pravo na slobodno kretanje od izručenja trećoj državi s kojom Unija nije sklopila

sporazum o izručenju i koja omogućuje jednako učinkovito postizanje tog cilja (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 47. i 49.).

- 70 Konkretnije, Sud je utvrdio da u takvom slučaju valja dati prednost razmjeni informacija s državom članicom čija je dotična osoba državljanin, kako bi se omogućilo njezinim tijelima da, ako su na temelju nacionalnog prava nadležna za kazneni progon te osobe za djelo počinjeno izvan državnog područja, na temelju Okvirne odluke 2002/584 izdaju europski uhidbeni nalog radi predaje te osobe u svrhu kaznenog progona. Stoga je na nadležnom tijelu države članice od koje se traži izručenje da izvijesti državu članicu čija je dotična osoba državljanin te joj, ovisno o okolnostima, na zahtjev potonje države preda dotičnu osobu na temelju takvog europskog uhidbenog naloga (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 48. i 50.).
- 71 Iako se Okvirna odluka 2002/584 ne primjenjuje na Republiku Island, državu EFTA-e čiji je I. N. državljanin, valja podsjetiti na to da je ta država, kao i Kraljevina Norveška, s Unijom sklopila Sporazum o postupku predaje, koji je stupio na snagu 1. studenoga 2019.
- 72 Kao što to proizlazi iz njegove preambule, cilj je tog sporazuma poboljšanje suradnje pravosudnih tijela u kaznenim stvarima između država članica Unije, s jedne strane, i Republike Islanda i Kraljevine Norveške, s druge strane, s obzirom na to da sadašnji odnosi među ugovornim strankama, koje osobito obilježava pripadnost Republike Islanda i Kraljevine Norveške EGP-u, zahtijevaju usku suradnju u borbi protiv kriminaliteta.
- 73 Osim toga, u toj su istoj preambuli ugovorne stranke Sporazuma o postupku predaje izrazile uzajamno povjerenje u ustroj i funkcioniranje svojih pravnih sustava i sposobnost da zajamče pravedno suđenje.
- 74 K tomu, valja utvrditi da su odredbe Sporazuma o postupku predaje vrlo slične odgovarajućim odredbama Okvirne odluke 2002/584.
- 75 S obzirom na sve te elemente, valja utvrditi da rješenje iz presude od 6. rujna 2016., Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, t. 56.) treba po analogiji primijeniti na državljane Republike Islanda, poput I. N.-a, koji se u pogledu treće države koja traži njihovo izručenje, kao što to proizlazi iz točke 58. ove presude, nalaze u situaciji koja je objektivno usporediva s onom građanina Unije kojem, u skladu s člankom 3. stavkom 2. UEU-a, Unija pruža područje slobode, sigurnosti i pravde bez unutarnjih granica, na kojem je osigurano slobodno kretanje osoba.

- 76 Stoga, kada je državi članici u koju je došao državljanin Republike Islanda upućen zahtjev za izručenje treće države s kojom je prva država članica sklopila sporazum o izručenju, ona je u načelu obvezna izvijestiti Republiku Island te, ovisno o okolnostima, na njezin zahtjev predati joj tog državljanina u skladu s odredbama Sporazuma o postupku predaje, pod uvjetom da je Republika Island, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, nadležna za kazneni progon te osobe za djelo počinjeno izvan svojeg državnog područja.
- 77 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da pravo Unije, osobito članak 36. Sporazuma o EGP-u i članak 19. stavak 2. Povelje, treba tumačiti na način da, kada je državi članici u koju je došao državljanin države EFTA-e – koja je stranka Sporazuma o EGP-u i s kojom je Unija sklopila Sporazum o postupku predaje – upućen zahtjev treće države za izručenje na temelju Europske konvencije o izručenju i kada je tom državljaninu ta država EFTA-e, prije nego što je stekao njezino državljanstvo, odobrila azil upravo zbog kaznenog progona koji se protiv njega vodi u državi koja je uputila zahtjev za izručenje, na nadležnom je tijelu države članice od koje se traži izručenje da provjeri da se njime ne bi ugrozila prava iz navedenog članka 19. stavka 2. Povelje, pri čemu je odobrenje azila osobito važan element u okviru te provjere. Prije razmatranja izvršenja zahtjeva za izručenje, država članica od koje se traži izručenje u svakom je slučaju obvezna izvijestiti tu državu EFTA-e i, ovisno o okolnostima, na njezin zahtjev predati joj navedenog državljanina, u skladu s odredbama Sporazuma o postupku predaje, pod uvjetom da je navedena država EFTA-e, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, nadležna za kazneni progon tog državljanina za djelo počinjeno izvan svojeg državnog područja.

Troškovi

- 78 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

Pravo Unije, a osobito članak 36. Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru od 2. svibnja 1992. i članak 19. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, treba tumačiti na način da, kada je državi članici u koju je došao državljanin države članice Europskog udruženja slobodne trgovine (EFTA) – koja je stranka Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru i s kojom je Europska unija sklopila Sporazum o postupku predaje – upućen zahtjev treće države za izručenje na temelju Europske konvencije o izručenju, potpisane u Parizu 13.

prosina 1957., i kada je tom državljaninu ta država EFTA-e, prije nego što je stekao njezino državljanstvo, odobrila azil upravo zbog kaznenog progona koji se protiv njega vodi u državi koja je uputila zahtjev za izručenje, na nadležnom je tijelu države članice od koje se traži izručenje da provjeri da se njime ne bi ugrozila prava iz navedenog članka 19. stavka 2. Povelje o temeljnim pravima, pri čemu je odobrenje azila osobito važan element u okviru te provjere. Prije razmatranja izvršenja zahtjeva za izručenje, država članica od koje se traži izručenje u svakom je slučaju obvezna izvijestiti tu državu EFTA-e i, ovisno o okolnostima, na njezin zahtjev predati joj navedenog državljanina, u skladu s odredbama Sporazuma o postupku predaje, pod uvjetom da je navedena država EFTA-e, u skladu sa svojim nacionalnim pravom, nadležna za kazneni progon tog državljanina za djelo počinjeno izvan svojeg državnog područja.

Lenaerts

Silva de Lapuerta

Arabadjiev

Prechal

Vilaras

Safjan

Rodin

Jarukaitis

Bay Larsen

von Danwitz

Šváby

Jürimäe

Piçarra

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 2. travnja 2020.

Tajnik

Predsjednik

A. Calot Escobar

K. Lenaerts

* Jezik postupka: hrvatski